

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **R. O.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2016, č. j. MSK 120261/2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 10. 2017, č. j. 20 A 30/2016 - 49,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Ostravy (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 11. 8. 2016, č. j. SMO/297560/16/DSČ/Mich (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), byl žalobce (dále jen „stěžovatel“) uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o silničním provozu“). Přestupku se měl dopustit tím, že dne 17. 2. 2016 ve 14:40 hodin v Ostravě – Moravské Ostravě na ulici Varenské, v blízkosti přechodu pro chodce u tenisových kurtů, ve směru k ulici Novinářské, řídil motorové vozidlo tovární značky Škoda, RZ X, rychlostí jízdy 79 km/h. Po odečtu možné odchylky měření zařízení ± 3 km/h jel rychlostí jízdy nejméně 76 km/h, přestože je v tomto místě zákonem obecně stanovena rychlost jízdy nejvýše 50 km/h. Tímto svým nedbalostním jednáním porušil povinnosti řidiče podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za uvedené jednání mu byla uložena v souladu s § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu pokuta ve výši 4 000 Kč a povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1 000 Kč. Žalovaný rozhodnutím specifikovaným

v záhlaví změnil výši sankce tak, že pokutu snížil na 2 500 Kč, ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[2] Podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného.

[3] Krajský soud dal za pravdu žalovanému, že spáchání přestupku stěžovatelem bylo dostatečně prokázáno následujícími důkazy: oznámením přestupku, úředním záznamem, ověřovacím listem měřícího zařízení, výpisem z evidenční karty řidiče a protokolem o dopravním přestupku, který je tvořen fotografiemi stěžovatelova vozidla doprovázenými textem o naměřené rychlosti, místu spáchání, registrační značce vozidla, atd. Právě pořízená fotodokumentace je stěžejním důkazem a ve shodě s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu má privilegované postavení mezi důkazními prostředky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2008, č. j. 7 As 39/2007 - 66).

[4] Neztotožnil se ani s tím, že nejvyšší povolená rychlost v místě spáchání přestupku byla upravena svislým dopravním značením B 20a „Nejvyšší dovolená rychlost“ s číselným označením 70, tj. 70 km/h (oproti zákonem stanovené hranici 50 km/h), což stěžovatel doložil fotografií místa spáchání přestupku ze serveru maps.google.com. Z provedeného dokazování při jednání ve věci před krajským soudem však vyplynulo, že se jedná o zjevně nepravou a pozměněnou fotografii, která svým základem odpovídá originální fotografii z mapového serveru maps.google.com, funkce Street View. Pouhým laickým pohledem je však rozpoznatelné, že původní digitální fotografie byla pozměněna neznámým grafickým editorem (např. Malováním společnosti Microsoft či Adobe Photoshopem) tak, aby vyhovovala tvrzení stěžovatele. Soud si navíc z opatrnosti vyžádal i vyjádření Magistrátu města Ostravy, odboru dopravy (úřadu obce s rozšířenou působností příslušného stanovit místní a přechodnou úpravu na místní komunikaci I. třídy ul. Varenské v Moravské Ostravě), ze kterého je patrné, že v místě a okamžiku spáchání přestupku tento správní orgán nestanovil místní ani přechodnou úpravu nejvyšší dovolené rychlosti jízdy odlišně od zákona.

[5] Není pravdou, že měření rychlosti vozidla stěžovatele bylo vadné, jelikož vzdálenost stanoviště strážníků k místu údajného spáchání přestupku se liší o 12 m oproti měření, které stěžovatel provedl pomocí mapového serveru mapy.cz. Krajský soud připomněl konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které, pokud byla rychlost vozidla rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze. Při jakémkoli chybném měření nebo při ztrátě napětí dojde automaticky k vypnutí přístroje, pokud není dodržen návod k obsluze, rychlost vozidla měřícím zařízením vůbec není zaznamenána. Nebylo tak třeba doplňovat skutkový stav věci dalším dokazováním (výslechem dalšího policisty) a vyvracet nepodložené domněnky stěžovatele o vzdálenosti měřicího zařízení od místa měření.

[6] Ani zbylé žalobní námitky krajský soud neposoudil jako důvodné. Ty se týkaly absence formy zavinění a bodového postihu ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a nedostatečného odůvodnění naplnění materiálních znaků přestupku. Proti posouzení těchto námitek kasační stížnost nesměřuje.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Rozsudek krajského soudu napadl stěžovatel kasační stížností, jejíž důvody lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Navrhl jeho zrušení a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Nesouhlasí s krajským soudem, že svědectví policistů v dané věci nebylo třeba, aby byl skutkový stav (spáchání uvedeného přestupku stěžovatelem) zjištěn bez důvodných pochybností, jelikož k jeho prokázání postačí zpravidla obrazový výstup z rychloměru. Krajský soud na podporu svého tvrzení odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 39/2007 - 66, který není příléhavý, neboť v něm byla řešena jiná právní otázka (zda smí rychlost vozidla měřit soukromoprávní subjekt). Připouští, že z judikatury NSS vyplývá, že k prokázání rychlosti jízdy vozidla zpravidla postačí obrazový výstup z rychloměru. To však platí pouze tehdy, pokud účastník řízení nijak nezpochybňuje závěry měření, ani měření samotné. Stěžovatel konkrétními a dostatečně fundovanými argumenty zpochybnil správnost provedeného měření (viz odstavec [11] níže), a proto nelze jen na základě listinných podkladů dovodit, že by byl skutkový stav zjištěn bez důvodných pochybností.

[9] Krajský soud se ztotožnil se žalovaným, že bylo dostatečně zjištěno, jaká byla úprava nejvyšší povolené rychlosti v místě údajného spáchání přestupku. Žalovaný však nevyvrátil tvrzení stěžovatele, dle kterého nebyla v tomto místě povolena nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h dle obecného právního předpisu, ale 70 km/h podle místní právní úpravy (dopravní značky B20a). K prokázání svého tvrzení navrhl svědeckou výpověď spolujezdce a ohledání místa, kde měl být přestupek spáchán. Žalovaný tyto důkazy neprovedl, přesto vzal za zjištěné, že v místě byla nejvyšší dovolená rychlost jízdy 50 km/h. Krajský soud navíc dodal, že ohledání místa neprokazuje stav ke dni spáchání přestupku a že svědecká výpověď jeho spolujezdce „nemůže nic změnit na zjištěních a logických úvahách správního orgánu“. Tato úvaha krajského soudu je chybná, protože je tím narušena zásada rovnosti zbraní. Správní orgány nedisponovaly žádným důkazem, kterým by bylo jednoznačně zjištěno, že v místě platila úprava nejvyšší dovolené rychlosti 50 km/h. Navíc hodnocení věrohodnosti svědecké výpovědi nelze činit před jejím provedením.

[10] Dále rozporuje závěr krajského soudu, který konstatoval, že fotografie, kterou stěžovatel dokládal, že v místě provedeného měření je nejvyšší povolená rychlost jízdy 70 km/h, je fotomontáž. Ta však neobsahuje zjevné prvky pozměnění, jak tvrdí krajský soud, navíc fotografie místa spáchání přestupku pořízená krajským soudem (tzv. print screenem snímku ze serveru maps.google.com) není identická s fotografií, kterou předložil on. V neposlední řadě ani tvrzení správního orgánu prvního stupně, že v uvedeném místě a čase nebyla stanovena na přechodnou dobu maximální povolená rychlost odlišně od zákonné hranice 50 km/h, není relevantní. To samé platí i o tvrzení krajského soudu, že by jiná úprava povolené rychlosti v daném místě nedávala smysl.

[11] Poslední námitka se týká vadného měření rychlosti vozidla. Vytýkal žalovanému, že přesvědčivě nevypořádal jeho argument, že rychloměr fungoval vadně, protože vzdálenost mezi rychloměrem a měřeným vozidlem nebyla 120 metrů, ale 132 metrů. Nesouhlasí s ryze spekulativním tvrzením krajského soudu, že odchylka 12 m mohla být

způsobena tím, že *de facto* záměrně posunul označení údajného místa spáchání přestupku (na mapách) od místa skutečného, ani s tím, že vypočtený rozdíl 12 m je zanedbatelnou odchylkou. Je tedy patrné, že krajský soud nijak nezpochybnil technické vysvětlení poskytnuté stěžovatelem, dle kterého má nesprávné zjištění vzdálenosti měření vliv na naměřenou rychlost a celkovou funkčnost rychloměru.

[12] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[14] Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), mají správní orgány povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Podklady, ze kterých vycházel žalovaný i správní orgán prvního stupně, tvoří logický a uzavřený řetězec důkazů, které dokládají spáchání uvedeného přestupku stěžovatelem. Konkrétně se jedná o oznámení přestupku, úřední záznam, ověřovací list měřícího zařízení, výpis z evidenční karty řidiče a protokol o dopravním přestupku, který je tvořen fotodokumentací stěžovatelova vozidla. Krajský soud na základě výše uvedeného správně konstatoval, že spáchání přestupku stěžovatelem bylo zjištěno bez důvodných pochybností. To platí tím spíše, že správnost provedeného měření se stěžovateli nepodařilo zpochybnit (viz odstavec [19] níže).

[15] Krajský soud nepochybil ani tím, že uvedl, že pořízená fotodokumentace o měření má privilegované postavení mezi důkazními prostředky. Odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 39/2007 – 66 je příléhavý. Přestože se v něm soud primárně zabýval otázkou, zda může provádět měření rychlosti vozidla soukromoprávní subjekt, uvedl také širší úvahy, které mají obecnou platnost i pro posuzování odpovědnosti za přestupek jako v nyní projednávaném případě. Mezi takové úvahy patří i konstatování, že „[z]*měření rychlosti (tedy zachycení průběhu skutkového děje) k tomu příslušnými orgány, má privilegované postavení mezi důkazními prostředky, ovšem za předpokladu získání a provedení tohoto důkazního prostředku v souladu s právními předpisy.*“

[16] Stejně tak nelze krajskému soudu vytýkat, že dal za pravdu žalovanému, že úprava nejvyšší povolené rychlosti v měřeném úseku byla zjištěna dostatečně. Tvrzení, že v tomto úseku byla rychlost upravena dopravní značkou na 70 km/h, se stěžovateli nepodařilo prokázat, resp. důkazy jím nabízené nebyly způsobilé vyvrátit závěry správních orgánů. Žalovaný v napadeném rozhodnutí správně uvedl, že z fotografie provedeného měření je patrné, že bylo provedeno v obci (viditelné je z dopravního značení města - obce, to ostatně nepopírá ani stěžovatel), kde je předpokládaná vysoká frekvence chodců (přechody pro chodce, zastávky MHD, parkoviště, atd.). Přenosné dopravní značky bývají používány při provádění stavebních prací na silnici a v jejich blízkosti, zpravidla neslouží k navýšení maximální povolené rychlosti (navíc v místě s vysokou frekvencí chodců). Tvrzení stěžovatele bylo přesvědčivě vyvráceno také vyjádřením Magistrátu města Ostravy, odboru

dopravy (úřadu obce s rozšířenou působností příslušného stanovit místní a přechodnou úpravu na místní komunikaci I. třídy ul. Varenské v Moravské Ostravě), který uvedl, že v uvedeném místě a čase nebyla rychlost stanovena odlišně od zákonem stanovené hranice 50 km/h.

[17] Podle § 73 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném pro projednávanou věc, *má obviněný z přestupku právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhovat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky*. O rozsahu dokazování rozhoduje správní orgán, který je vázán jen tím, aby skutečný stav byl zjištěn dostatečně, bez důvodných pochybností. Zároveň je však správnímu orgánu, který vede řízení o přestupku, dána diskreční pravomoc vlastní úvahou dospět k rozhodnutí, které důkazy provede, a které naopak označí v dané situaci za nadbytečné a návrhu na jejich provedení nevyhoví (§ 51 odst. 3 správního řádu). Nelze proto krajskému soudu vytýkat, že dal za pravdu žalovanému, že výslech údajného spolujezdce byl v dané věci nadbytečný. Skutkový stav věci byl totiž zjištěn dostatečně. Stejně tak pozdější ohledání místa spáchání přestupku by jen stěží mohlo prokázat skutkový stav ke dni jeho spáchání.

[18] Nejvyšší správní soud považuje za vhodné korigovat závěr krajského soudu, že u fotografie, kterou stěžovatel předložil k prokázání svého tvrzení o úpravě maximální povolené rychlosti na 70 km/h, je lehce rozpoznatelné, že byla pozměněna neznámým grafickým editorem (např. Malováním společnosti Microsoft nebo Adobe Photoshopem). Ačkoli je patrné, že se tato fotografie odlišuje od originálního snímku z mapového serveru maps.google.com, funkce Street View (oproti originální fotografii obsahuje značku nejvyšší povolené rychlosti na 70 km/h, naopak zde chybí motocyklista, část zeleně a billboard na levé straně fotografie), pouhým laickým pohledem provedené úpravy patrné být nemusí. To ovšem nic nemění na závěrech učiněných v předchozích odstavcích.

[19] Námitku vadného měření rychlosti vozidla stěžovatele neposoudil soud jako důvodnou, jeho tvrzení o místě měření není věrohodné. Není totiž zřejmé, jak mohl stěžovatel na mapě přesně určit umístění rychloměru a měřeného vozidla, aby mohl exaktně vypočíst vzdálenost mezi těmito dvěma body. Krajský soud se skutečně mohl spíše jen domnívat, že stěžovatel tyto body na mapě zaznačil tak, aby vzdálenost mezi nimi byla co největší. Tato úvaha je však logická a stěžovatelem nabízený výpočet nemůže zpochybnit správnost provedeného měření.

[20] Překročení maximální povolené vzdálenosti měřeného vozidla od měřidla totiž může toliko zavdat pochybnosti o tom, zda naměřená rychlost přísluší právě vozidlu stěžovatele. Je vyloučeno, že by bylo zaměřeno jeho vozidlo a současně kvůli větší vzdálenosti by byla rychlost vozidla změřena nesprávně. Při jakémkoli chybném měření totiž dojde k automatickému vypnutí přístroje (laserového rychloměru jako v nynějším případě) a rychlost vozidla následně na měřiči vůbec není zaznamenána (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 - 27).

[21] Vzhledem k obsahu správního spisu však pochybnost o zaměřeném vozidlu v nynější věci není dána, neboť příslušná fotodokumentace (č. l. 4 správního spisu) zobrazuje v uvedeném úseku pozemní komunikace pouze jediné vozidlo značky Škoda (SPZ: X), u jehož čelního skla je patrný „terč“ způsobený zaměřením vozidla rychloměrem, na snímku je také jasně vyznačena naměřená rychlost 79 km/h a datum a čas provedeného

měření. S ohledem na tyto okolnosti i v situaci, že by se tvrzení stěžovatele o překročení povolené vzdálenosti měření ukázalo jako pravdivé, odmítnutí výsledku měření jen na základě mírného překročení maximální certifikátem povolené vzdálenosti měření by bylo zjevně neopodstatněné a bezúčelně formalistické (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2017, č. j. 2 As 191/2017 - 56).

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1, větou druhou, s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2, věty první, s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

[23] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterých, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. srpna 2018

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu